

færre Omstændigheder og derfor kunne gøre det billigere, end hvis Amtsraadet skal iværksætte den. Naar Bekæmpelsen foretages derved, at en eller flere Kommuner saaledes træffer Aftale med Ejeren, er det jo Kommunerne selv, der skal betale, men dette opvejes ganske sikkert derved, at Ejeren kan gøre det billigere. Saa er der ogsaa en anden Omstændighed: Ejeren vil sikkert være interesseret i selv at gøre det i Stedet for at have andre til at gøre det. Men det kan jo hænde, at en Skovejer ikke er villig, og saa maa Sagen til Amtsraadet, hvis Kommunalbestyrelsen finder det ønskeligt at føre Sagen videre frem. Man har indvendt imod dette, at ogsaa Amtsraadet skulde skønne over Sagen, at det vilde tage lang Tid. Jeg vil gerne hertil sige, at paa de Steder, hvor der er en virkelig Raageplage, skal man nok finde Vej til Amtsraadet og faa foretaget saadanne Foranstaltninger, at Raagerne ikke kan brede sig i en Skov og tage den væsentligste Del af deres Føde paa de omliggende Marker og paa forskellig Maade gøre Skade. I Ændringsforslaget er der ikke, i Modsætning til, hvad der gælder om det af Folketinget vedtagne Forslag, truffet nogen Bestemmelse om, hvorledes Bekæmpelsen skal foregaa; man har ment, det vilde være at foretrække, at Landbrugsministeriet udfærdigede en saadan Anvisning; thi formentlig vil det gaa saaledes, at der efterhaanden vil vindes nogen Erfaring med Hensyn til den bedste Maade at foretage Bekæmpelsen paa, og naar der foreligger en saadan Erfaring, kan det let komme det fortsatte Arbejde til gode ved Tillæg til Anvisningen. Udvalget har forudsat, at Landbrugsministeriet vil indhente Forstvæsenets Erklæring i Sagen, forinden en saadan Anvisning udfærdiges, og Udvalget mener, at der bl. a. i Anvisningen bør være en Bestemmelse, hvorved det forbydes at beskadige Allétræer og Træer i Parker og Haver. Skulde der ske nogen Skade paa Skovtræer, kan de jo erstattes, men Træer af den nævnte Slags vil i visse Tilfælde vanskeligt kunne erstattes.

§ 6 indeholder en Bestemmelse om, at Ejeren kan forlange de nedskudt Fugle, idet man har fundet det rimeligt, at han faar de Fugle, som nedskydes paa hans Ejendom, ligesom man ogsaa finder det naturligt, at Ejeren faar Erstatning for den Skade, der forvoldes paa Træer, Hegn, Afgrøde og lignende, medens han naturligvis ikke faar nogen Erstatning for selve Formindskelsen af Raagekolonien. Der er

altsaa paa forskellig Maade taget Hensyn til Ejeren, men man mener, at der alligevel ved dette Forslag tilvejebringes en Lov, gennem hvilken der er Mulighed for at bekæmpe Raageplagen.

Udvalget har haft det retslige Grundlag for en saadan Lovgivning og Spørgsmaalet om den private Ejendomsret under Overvejelse, og det har ført til, at der foreligger to Skrivelser fra Kammeradvokaten, en Skrivelse, der findes som Bilag til Beretningen fra Udvalget i Fjor, og en Skrivelse, som ledsager den foreliggende Betænkning. Med Hensyn til disse Spørgsmaal skal jeg nøjes med at henvise til de saaledes af Kammeradvokaten afgivne Erklæringer og desuden til et Samraad, som har været afholdt med den højtærede Minister, der hverken i denne eller i nogen anden Henseende har næret Betænknelighed ved det foreliggende Ændringsforslag.

Til Slutning skal jeg kun nævne, at § 2 indeholder en Tidsbegrænsning og en Revisionsbestemmelse. Man har anset det for rigtigt, at Sagen blev taget under Overvejelse, naar der er gaaet nogen Tid og der foreligger nogen Erfaring for, hvorledes Loven kommer til at virke. Hermed skal jeg tillade mig paa Udvalgets Vegne at anbefale det foreliggende Ændringsforslag.

Landbrugsministeren (K. Pedersen):

Jeg maa indrømme, at der er Forskel paa det her stillede Ændringsforslag og det Lovforslag, som blev fremsat her i sin Tid, hele Formen for denne Lovgivning har faaet en noget mildere Karakter. Jeg kan tiltræde det stillede Ændringsforslag, idet Hovedsagen for mit Vedkommende er, at man endelig faar en Lovgivning paa dette Omraade, og at man ikke til at begynde med griber alt for voldsomt ind. Bestemmelsen om, at en Revision skal foretages i 1921, er et Bevis paa, at man ikke er helt sikker paa, om den Vej, man er inde paa, er saa tilfredsstillende, som man kunde ønske. Hvad angaar den ærede Ordførers Udtalelser, at han haabede, at Ministeriet, forinden det udsteder disse Anvisninger med Hensyn til Foretagelsen af dette Arbejde, vil indhente Skovvæsenets Erklæring, skal jeg bemærke, at det vil Ministeriet gøre. Jeg antager, at der paa dette Omraade ikke er mere kyndige Folk end Skovvæsenet, hvorfor det er rimeligt, at man raadspørger det i denne Sag. Hermed skal jeg anbefale Sagen til det høje Tings Vedtagelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.